

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

IV. ÚS 110/05-27

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 29. júna 2005 v senáte zloženom z predsedu Štefana Ogurčáka a zo sudcov Juraja Horvátha a Lajosa Mészárosa prerokoval prijatú sťažnosť M. D., bytom K., zastúpenej advokátom JUDr. J. Č., K., vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Košice II v konaní vedenom pod sp. zn. 29 C 34/97 a takto

r o z h o d o l :

1. Okresný súd Košice II v konaní vedenom pod sp. zn. 29 C 34/97 porušil základné právo M. D., aby sa jej vec prerokovala bez zbytočných prietáhov, podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prerokovanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

2. Okresnému súdu Košice II v konaní vedenom pod sp. zn. 29 C 34/97 p r i k a z u j e konať vo veci bez zbytočných prietáhov.

3. M. D. priznáva primerané finančné zadostučinenie v sume 30 000 Sk (slovom tridsaťtisíc slovenských korún), ktoré je Okresný súd Košice II povinný vyplatiť jej do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

4. M. D. priznáva náhradu trov právneho zastúpenia v sume 7 953 Sk (slovom sedemtisícdeväťstopäťdesiattri slovenských korún), ktorú je Okresný súd Košice II povinný vyplatiť na účet jej právneho zástupcu JUDr. J. Č. do jedného mesiaca od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením č. k. IV ÚS 110/05-13 z 20. apríla 2005 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie sťažnosť M. D., bytom K. (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej advokátom JUDr. J. Č., K., ktorou namietala porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Košice II (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 29 C 34/97.

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka bola uznesením okresného súdu č. k. 29 C 34/97-77 z 8. februára 1999 pripustená do konania na strane žalovaných ako žalovaná v 26. rade. Žalobcom v predmetnom spore je mesto K., ktoré sa žalobou podanou na okresnom súde 11. februára 1997 domáha určenia vlastníckeho práva (proti 53 žalovaným subjektom). Okresný súd rozsudkom č. k. 29 C 34/97-124 z 8. marca 1999

žalobu („návrh“) zamietol. Na odvolanie žalobcu Krajský súd v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) uznesením č. k. 13 Co 364/99-197 z 19. februára 2001 pripustil späťvzatie žaloby proti žalovaným v 2. a 5. rade, zrušil napadnutý rozsudok vo vzťahu k týmto žalovaným a konanie proti nim zastavil. Vo zvyšnej časti zrušil prvostupňový rozsudok a v rozsahu zrušenia vrátil vec na ďalšie konanie.

Podľa tvrdenia sťažovateľky po vrátení súdneho spisu z krajského súdu (4. mája 2001) okresný súd ďalej vo veci riadne nekonal a v obdobiach ňou označených (spolu viac ako 42 mesiacov) bol nečinný. Vec nebola dosiaľ právoplatne skončená.

Proti postupu okresného súdu podala sťažovateľka 7. januára 2005 sťažnosť na prietahy v konaní adresovanú predsedovi okresného súdu. Uvedený postup okresného súdu považuje sťažovateľka za porušenie čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Sťažovateľka okrem vyslovenia porušenia práv podľa označených článkov ústavy a dohovoru a prikázania okresnému súdu vo veci konať bez zbytočných prietahov žiadala priznať primerané finančné zadosťučinenie v sume 40 000 Sk.

Svoju žiadosť odôvodnila nasledovne: „(...) Vyše štvorročná doba čakania na právoplatné rozhodnutie súdu vo veci (...) a najmä vyše 42 mesačné čakanie na ďalšie súdne pojednávanie na okresnom súde veľmi nepriaznivo vplýva na moje psychické rozpoloženie. Počas vyše štvorročného obdobia trvania konania na okresnom súde v predmetnej veci žijem v pretrvávajúcom pocite a stave neprijemnosti, bezmocnosti, krivdy, úzkosti, poníženosti a neistoty vyplývajúcej z predlžovania súdneho konania, ktoré nie je doteraz právoplatne skončené (a to aj potom, keď orgán štátnej správy okresného súdu uznal prietahy v konaní) za situácie, keď mám faktický a právny záujem o nakladanie s nehnuteľnosťou a o jej účelné využitie.“ Zároveň žiadala priznať náhradu trov konania.

2. Na základe žiadosti ústavného súdu sa k predmetnej veci vyjadril okresný súd podaním sp. zn. Spr. 539/05, Spr. 551/05 z 24. mája 2005 doručeným ústavnému súdu 26. mája 2005, ku ktorému pripojil svoje vyjadrenie sp. zn. Spr. 1507/04 z 26. októbra 2004.

K týmto vyjadreniam okresného súdu zaujal stanovisko právny zástupca sťažovateľky podaním doručeným ústavnému súdu 10. júna 2005.

3. Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože po oboznámení sa s ich vyjadreniami k opodstatnenosti sťažnosti dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci namietaného porušenia práva podľa označených článkov ústavy a dohovoru. Jej prerokovanie na ústnom pojednávaní – vzhľadom na povahu predmetu posúdenia, ktorá je určená povahou základného práva – ústavný súd nepovažuje ani za vhodný, ani za nevyhnutný procesný prostriedok na zistenie skutočností potrebných pre meritórne rozhodnutie vo veci (napr. I. ÚS 157/02, I. ÚS 66/03).

4. V tejto veci pôvodne prijímal sťažnosť IV. senát ústavného súdu, pretože v roku 2004 a v roku 2005 v súlade s rozvrhom práce na tento rok bol sudca spravodajca Juraj Horváth členom IV. senátu ústavného súdu. Plénum ústavného súdu uznesením z 31. mája 2005 Dodatkom č. 1 k Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na rok 2005 sp. zn. Spr 1164/04 rozhodlo, že s účinnosťou od 8. júna 2005 sa sudca spravodajca Juraj Horváth stal členom I. senátu ústavného súdu. Plénum ústavného súdu zároveň rozhodlo, že veci, v ktorých je sudcom spravodajcom Juraj Horváth, sa prejednávajú v I. senáte ústavného súdu. Z tohto dôvodu sa táto vec prejednála a rozhodla vo veci samej v zložení, ktoré je uvedené v záhlaví tohto nálezu.

II.

Z obsahu sťažnosti a k nej pripojených písomností, z písomných vyjadrení účastníkov konania a zo spisu okresného súdu sp. zn. 29 C 34/97 ústavný súd zistil nasledovný relevantný priebeh a stav predmetného konania:

Návrhom doručeným okresnému súdu 11. februára 1997 (spolu s návrhom na vydanie predbežného opatrenia) sa mesto K., zastúpené primátorom mesta, domáhalo určenia vlastníctva ku v návrhu označeným nehnuteľnostiam.

Na pojednávani konanom 27. februára 1997 bol návrh na vydanie predbežného opatrenia zamietnutý (uznesenie nadobudlo právoplatnosť 1. apríla 1997).

Navrhovateľ 30. júna 1997 navrhol pristúpenie ďalších účastníkov do konania na strane odporcov. Pojednávanie konané 9. júna 1997 bolo odročené na neurčito.

Dňa 10. júla 1998 bolo vydané uznesenie o pripustení odporcov v 3. až 5. rade do konania.

Uznesením z 8. februára 1999 okresný súd pripustil do konania odporcov v 6. až 53. rade (popri iných aj sťažovateľku, a to pod poradovým číslom 26).

Na pojednávani konanom 8. marca 1999 bol vyhlásený rozsudok č. k. 29 C 34/97-124, ktorým bol návrh mesta K. zamietnutý.

Proti rozsudku z 28. apríla 1999 podal navrhovateľ odvolanie.

Dňa 14. júna 1999 podal navrhovateľ návrh na vydanie predbežného opatrenia, ktorý okresný súd 13. júla 1999 zamietol. Proti uzneseniu o zamietnutí návrhu podal navrhovateľ 3. augusta 1999 odvolanie.

Dňa 18. októbra 1999 bol súdny spis predložený krajskému súdu na rozhodnutie o vyššie uvedených odvolaniach.

Dňa 4. mája 2001 bol súdny spis vrátený okresnému súdu spolu s uznesením krajského súdu č. k. 13 Co 364/99-197 z 19. februára 2001, ktorým bol prvostupňový rozsudok zrušený a v rozsahu zrušenia bola vec vrátená na ďalšie konanie.

Dňa 4. marca 2002 bol daný pokyn na doručenie rozhodnutia krajského súdu účastníkom konania a bola vypracovaná výzva navrhovateľovi na doplnenie jeho návrhu v zmysle zrušujúceho uznesenia krajského súdu.

Doplňujúce podanie navrhovateľa bolo doručené 10. mája 2002 okresnému súdu a 30. júla 2002 bolo zaslané na vyjadrenie odporcom.

Dňa 10. marca 2003 bol určený termín pojednávania na 9. apríl 2003. Pojednávanie bolo pre chorobu konajúcej sudkyne odročené na neurčito.

Z dôvodu nástupu vo veci konajúcej sudkyne na materskú dovolenku (3. november 2003) boli jej nevybavené veci prevedené do súdneho oddelenia inej sudkyne, ktorá 21. októbra 2004 dala pokyn na zisťovanie adries trvalých pobytov tých účastníkov, u ktorých predchádzajúce doručovania boli bez pozitívneho výsledku.

K návrhu na začatie konania pred ústavným súdom sťažovateľka okrem iných písomnosti pripojila „*Sťažnosť na postup súdu pre prietahy v konaní*“ z 21. marca 2005 adresovanú predsedovi okresného súdu a jeho odpoveď sp. zn. Spr. 23104/04 z 24. marca 2005 na túto sťažnosť (adresovanú právnomu zástupcovi sťažovateľky), v ktorej uviedol: „*V danom konaní bolo podaných viacero ústavných sťažností, preto som ďalšie vyjadrenia zasielal Vášmu súdu v dňoch 27. 1. 2005, 15. 3. 2005, 16. 3. 2005 a 30. 3. 2005.*“

V odpovedi z 26. októbra 2004 (Spr. 15074/04) predseda okresného súdu uviedol, že „*vzhľadom na vyššie uvedené chronológiu vo veci vykonaných úkonov je nutné pripustiť, že v danom konaní k určitým prietahom došlo*“.

III.

1. Predmetom konania pred ústavným súdom bolo posúdenie, či postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 29 C 34/97 došlo k porušeniu práva sťažovateľky podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, podľa ktorého „Každý má právo, aby sa jeho vec (...) prerokovala bez zbytočných prietahov (...)“, resp. podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, podľa ktorého: „Každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola (...) v primeranej lehote prejednaná (...) súdom (...), ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch (...)“.

2. Predseda okresného súdu vo svojom vyjadrení sp. zn. Spr. 539/05, Spr. 551/05 z 24. mája 2005 oznámil nasledovné: „*Keďže vyjadrenia k sťažnosti na prietahy v danej veci som už Ústavnému súdu SR zasielal 26. 10. 2004, v prílohe Vám zasielam rovnopis uvedeného stanoviska, v ktorom je obsiahnutá aj chronológia vo veci vykonaných úkonov.*“

V predmetnom vyjadrení sp. zn. Spr. 1507/04 z 26. októbra 2004 predseda okresného súdu podal chronologický prehľad úkonov súdu v posudzovanej veci a konštatoval, že „*(...) predmetný spor možno hodnotiť ako skutkovo náročný už s ohľadom na jeho predmet a nutnosť vykonať rozsiahle dokazovanie pri potrebe zabezpečenia procesných podmienok pre konanie vo veci vzhľadom na vysoký počet účastníkov daného konania. (...)*
- zo spisu neboli zistené prietahy spôsobené sťažovateľkou.

- vzhľadom na vyššie uvedení chronológiu vo veci vykonaných úkonov je nutné pripustiť, že v danom konaní k určitým prieťahom došlo.

- posúdenie zbytočnosti vzniknutých prieťahov ponechávam na zváženie ústavnému súdu; z môjho pohľadu by bolo možné prieťahy považovať za zbytočné len v tom prípade, ak by na tunajšom súde boli vytvorené také podmienky, ktoré by sudcom umožňovali aspoň pri vynaložení maximálneho úsilia, ktoré od nich možno požadovať, konať a rozhodovať vo všetkých pridelených veciach plynulo“.

3. Právny zástupca sťažovateľky vo svojom podaní z 10. júna 2005 k vyjadreniu okresného súdu okrem iného uviedol:

„(...) Predseda okresného súdu hodnotí spor ako skutkovo náročný s ohľadom na jeho predmet a nutnosť vykonať rozsiahle dokazovanie pri potrebe zabezpečenia procesných podmienok pre konanie vo veci vzhľadom na vysoký počet účastníkov daného konania. S týmto hodnotením sporu ako skutkovo náročným s odvolaním sa na jeho predmet a počet účastníkov sa nestotožňujem, nakoľko ho považujem za účelové. Mám za to, že objektívne neexistuje taká okolnosť, ktorá by odôvodňovala záver takej skutkovej (faktickej) zložitosti posudzovanej veci, ktorá by mohla negatívne ovplyvniť jej doterajší priebeh, no najmä dĺžku konania.

Hoci faktickú zložitost' veci je rozumné niekedy predpokladať [vzhľadom na počet a druh nehnuteľností, o ktoré ide, počet účastníkov konania (...)], zodpovedajúcou prípravou samotného pojednávania, ako aj uplatnením § 43 Občianskeho súdneho poriadku táto nemusí predstavovať výraznejšie predĺženie konania. (...)

Pre úplnosť dodávam, že takéto konania nie sú ničím neobvyklým v rozhodovacej činnosti všeobecných súdov a predstavujú stabilnú a dosť frekventovanú súčasť rozhodovacej agendy prvostupňových súdov. Mám za to, že skutková zložitost' veci, resp. náročnosť veci, ako ju hodnotí predseda okresného súdu, nemala mať v posudzovanom prípade vplyv na vznik zbytočných prieťahov v konaní. (...) Ani skutková náročnosť danej veci (...) však nemôže ospravedlniť doterajšiu dĺžku konania. (...)

Okresný súd vzhľadom na vyššie uvedení chronológiu vo veci vykonaných úkonov priznal určité prieťahy v danom konaní, som ale toho názoru, že došlo k zbytočným prieťahom.

Nesúhlasím a nemôžem akceptovať vyjadrenie predsedu okresného súdu, že z jeho pohľadu by bolo možné prietahy považovať za zbytočné len v tom prípade, ak by na tunajšom súde boli vytvorené také podmienky, ktoré by sudcom umožňovali aspoň pri vynaložení maximálneho úsilia, ktoré možno od nich požadovať, konať a rozhodovať vo všetkých pridelených veciach plynulo. V tejto súvislosti chcem podotknúť aj to, že predseda okresného súdu vo svojich odpovediach na sťažnosti iných sťažovateľov na prietahy v konaní v tej istej veci uvádzal, že vzniknuté prietahy v konaní boli spôsobené predovšetkým objektívnymi dôvodmi, a to zmenou zákonnej sudkyne v danom konaní po nástupe JUDr. V. K., ktorá vo veci konala, na materskú dovolenku, ako aj enormnou zaťaženosťou oboch vo veci konajúcich sudkýň.

Ani týmito argumentmi okresného súdu nie je možné odôvodniť a ospravedlniť zbytočné prietahy v konaní. (...)

Napokon poznamenávam, že napádané konanie pred okresným súdom trvá ako také od februára 1997, pričom sťažovateľka je jeho účastníčka od februára 1999, čo možno už len na základe tejto skutočnosti považovať za nezlučiteľné s imperatívom ustanoveným v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky. Takáto zdlhavosť konania totiž v princípe predlžuje stav právnej neistoty dotknutých osôb do tej miery, že sa ich právo na súdnu ochranu stáva iluzórnym, a teda ho ohrozuje vo svojej podstate. (...)

4. Ústavný súd si pri výklade „práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov“ podľa čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o „právo na prejednanie veci v primeranej lehote“, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98).

Judikatúra ESLP a ústavného súdu sa ustálila v tom, že otázka, či v konkrétnom prípade bolo alebo nebolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. právo na prerokovanie veci v primeranej lehote zaručené v čl. 6 ods. 1 dohovoru, sa skúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu, a to najmä podľa týchto troch základných kritérií: zložitosť veci, správanie účastníka a postup súdu (napr. I. ÚS 41/02). V súlade s judikatúrou ESLP ústavný súd prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre

sťažovateľa (napr. I. ÚS 19/00, I. ÚS 54/02, II. ÚS 32/02). Podľa rovnakých kritérií postupoval aj v danom prípade.

4.1. Ústavný súd predovšetkým konštatuje, že predmetom posúdenia je občianskoprávne konanie (rozhodovanie o návrhu na určenie vlastníctva k nehnuteľnostiam), ktoré sa začalo 11. februára 1997, teda pred viac ako ôsmimi rokmi, a nie je k dnešnému dňu právoplatne skončené.

Rozhodovanie o návrhu na určenie vlastníctva (vzhľadom na existujúcu právnu úpravu a skutočnosť, že ide o súčasť štandardnej rozhodovacej agendy okresných súdov) nepovažuje ústavný súd za právne náročné.

Pri hodnotení faktickej zložitosti veci ústavný súd čiastočne akceptoval stanovisko okresného súdu kvalifikujúce posudzovaný spor ako „skutkovo náročný“, a to najmä vo vzťahu k zabezpečeniu identifikácie predmetu sporu a určeniu (upresneniu) okruhu účastníkov konania, zisťovanie ktorých ovplyvnilo síce doterajšiu dĺžku konania, no nie je okolnosťou ospravedlňujúcou stav právnej neistoty (ako dôsledku uvedeného postupu okresného súdu v posudzovanom konaní), v ktorej sa sťažovateľka nachádza od svojho vstupu do konania (8. február 1999) dosiaľ.

Procesné aktivity navrhovateľa (návrhy na vydanie predbežného opatrenia, návrhy na rozšírenie účastníkov konania, opravné prostriedky proti rozhodnutiam súdu, rozšírenie a doplnenie návrhu, čiastočné späťvzatie návrhu) mali tiež vplyv na dĺžku konania, avšak rozhodovanie, resp. konanie v nich nemožno pripísať na vrub postupu okresného súdu, ktorého dôsledkom by mali byť zbytočné priesťahy v konaní.

4.2. V správaní sťažovateľky nezistil ústavný súd také skutočnosti, ktorých dôsledkom by bolo konštatovanie ich vplyvu na vznik zbytočných priesťahov v posudzovanom konaní.

4.3. Napokon sa ústavný súd zaoberal postupom okresného súdu v predmetnej občianskoprávnej veci, pričom zbytočné prietahy v konaní posudzoval ako celok s prihliadnutím na všetky okolnosti prípadu (činnosť okresného súdu hodnotil iba od obdobia, keď sa sťažovateľka stala účastníčkou konania).

Vychádzajúc z predloženej sťažnosti a k nej pripojených dokumentov, ako aj zo stanovísk účastníkov konania a na vec sa vzťahujúceho súdneho spisu ústavný súd konštatoval zbytočné prietahy v období od 4. mája 2001 (vrátenie súdneho spisu okresnému súdu) do 4. marca 2002 (výzva pre navrhovateľa), t. j. v trvaní 10 mesiacov, v období od 9. apríla 2003 (termín neuskutočneného pojednávania) do 21. októbra 2004 (pokyn na zisťovanie adries pobytu účastníkov), t. j. v trvaní vyše 18 mesiacov, spolu v trvaní vyše 28 mesiacov, t. j. vyše dvoch rokov a štyroch mesiacov, keď bol okresný súd nečinný.

Obranu okresného súdu spočívajúcu v personálnych problémoch a v neúmernom pracovnom zaťažení sudcov ako dôvodu, ktorý by mal byť objektívnou príčinou spôsobujúcou prietahy v konaní, ústavný súd neakceptoval. Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu (napr. II. ÚS 48/96, II. ÚS 52/99, III. ÚS 17/02) nadmerné množstvo vecí, v ktorých štát musí zabezpečiť konanie, ako aj skutočnosť, že Slovenská republika nevie alebo nemôže v čase konania zabezpečiť primeraný počet sudcov alebo ďalších pracovníkov na súde, ktorý oprávnený subjekt požiadal o odstránenie svojej právnej neistoty, nemôžu byť dôvodom na zmarenie uplatnenia práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov a v konečnom dôsledku nezbavujú štát zodpovednosti za pomalé konanie spôsobujúce zbytočné prietahy v súdnom konaní.

Vzhľadom na všetky uvedené dôvody ústavný súd vyslovil porušenie základného práva sťažovateľky na prerokovanie predmetnej veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. práva na prerokovanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, tak ako to je uvedené v bode 1 výroku tohto rozhodnutia.

5. V nadväznosti na tento výrok a v záujme efektívnosti poskytnutej ochrany sťažovateľke ústavný súd v bode 2 výroku tohto rozhodnutia prikázal okresnému súdu

podľa čl. 127 ods. 2 ústavy a § 56 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom súde konať vo veci bez zbytočných prietáhov.

6. Ústavný súd môže priznať tomu, koho základné právo alebo sloboda sa porušili, aj primerané finančné zadosťučinenie (čl. 127 ods. 2 ústavy a § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde).

6.1. Sťažovateľka žiadala priznať primerané finančné zadosťučinenie v sume 40 000 Sk z dôvodov uvedených vyššie v bode 1 I. časti odôvodnenia nálezu.

6.2 Vzhľadom na okolnosti danej veci ústavný súd dospel k názoru, že len konštatovanie porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. práva na prerokovanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je dostatočným zadosťučinením pre sťažovateľku. Ústavný súd preto uznal za odôvodnené priznať jej aj finančné zadosťučinenie podľa citovaného ustanovenia zákona o ústavnom súde, ktoré podľa zásad spravodlivosti s prihliadnutím na všetky okolnosti zisteného porušenia práv sťažovateľky (pozri body 4.1 až 4.3 tejto časti odôvodnenia) považuje za primerané v sume 30 000 Sk.

6.3. Podľa § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný vyplatiť ho sťažovateľke do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

Z uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené v bode 3 výroku tohto rozhodnutia.

7. Podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy. Úspešnej sťažovateľke vznikli trovy konania z dôvodu právneho zastúpenia advokátom. Advokát vykonal tri úkony

právnych služieb, a to prevzatie a prípravu zastupovania, spísanie sťažnosti 7. februára 2005 a stanoviska z 10. júna 2005 k vyjadreniu okresného súdu.

Odmena za jeden úkon právnych služieb (v zmysle § 11 ods. 2 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb, t. j. 1/6 výpočtového základu 15 008 Sk) je 2 501 Sk, čo predstavuje spolu s režijným paušalom 150 Sk sumu 2 651 Sk. Odmena advokátovi za poskytnuté služby v konaní pred ústavným súdom (za tri úkony právnych služieb) predstavuje spolu sumu 7 953 Sk.

Z uvedených dôvodov ústavný súd preto v tejto časti rozhodol tak, ako to je uvedené v bode 4 výroku tohto rozhodnutia.

8. Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 29. júna 2005